

GENEZIS

HAT HÉTTEL KORÁBBAN

MERIT KERTVÁROSA

MARCELLA a halálának éjszakáján a férje kedvenc vacsoráját készítette.

Nem azért, mert különleges alkalom volt, hanem mert nem volt az – sokan úgy tartják, hogy a szerelem titka a spontaneitás. Marcella nem tudta, hogy egyáltalán hisz-e ebben, de kész volt kipróbálni magát egy otthon főzött vacsorával. Semmi túlságosan bonyolult – egy jó steak borskéregben, lassú tűzön sült édesburgonya, egy üveg merlot.

De elmúlt este hat, és Marcus még nem ért haza.

Marcella a sütőbe tette az ételt, hogy melegen tartsa, majd ellenőrizte a rúzsát az előszobatükörben. Kibontotta hosszú fekete haját a laza kontyból, majd újra felkötötte, kiszabadított néhány incselkedő hajszálat, és lesimította a ruháját. Az emberek azt mondták rá, hogy természetes szépség, de a természettől nem tellett ennyire. Igazság szerint Marcella a hét hat napján napi két órát töltött az edzőteremben, feszesítve, szálkásítva és nyújtva minden karcsú izmot sudár, száznyolcvan centis alakján, és sosem lépett ki a hálószobából anélkül, hogy gondosan sminkelt volna. Nem volt könnyű, de Marcus Andover Riggins – ismertebb nevén Marc, a Cápa, Tony Hutch jobbkeze – feleségének lenni sem az.

Nem volt könnyű – de megérte.

Az anyja azt mondogatta, elment horgászni, és valahogy kifogott egy nagy fehér cápát. Ám az anyja nem értette, hogy Marcella

a zsákmánynak megfelelően csalizta fel a horgot. És pontosan azt fogta, amit akart.

Cseresznyevörös magas sarkúja végigkopogott a fapadlón, majd hangját elnyelte a selyemszőnyeg, miközben Marcella befejezte a terítést, és meggyújtotta mind a huszonnégy vékony gyertyát az ajtót keretező két vas gyertyatartóban.

Marcus utálta őket, de Marcella most az egyszer nem törődött vele. Szerette a gyertyatartókat, a hosszú törzsüket és elágazó karjait – francia kastélyokban látni ilyesmit. Fényűzőnek érződött tőlük a lakás. Mintha nem újonnan gazdagodtak volna meg, hanem ebbe születtek volna.

Megnézte az időt – már hét óra –, de ellenállt a késztetésnek, hogy telefonáljon. A leggyorsabban úgy lehet kioltani egy lángot, ha elfojtja az ember. Ráadásul ha Marcus elfoglalt, akkor mindig a munka az első.

Marcella töltött magának egy pohár bort, és háttal nekidőlt a pultnak: elképzelte, ahogy Marcus erős keze valakinek a torka köré fonódik. Egy víz alá nyomott fej, egy oldalra reccsenő állkapocs. Egyszer véres kézzel jött haza, és azonnal kefélték egyet a márványszigeten. Marcus fegyvere még a tokjában volt, a markolat acélja pedig keményen a nő bordáinak nyomódott.

Az emberek azt hitték, Marcella a munkája ellenére szereti a férjét. Pedig az igazság az, hogy a munkája *miatt* szerette.

Ám a hét órából nyolc lett, a nyolc közeledett a kilenchez, Marcella izgatottsága pedig lassan bosszankodásba fordult, és mire az ajtó végül kinyílt, a bosszankodás haraggá szilárdult.

– Bocs, drágám!

A férfi hangja mindig megváltozott, ha ivott, vontatott, lusta motyogássá lassult. Csak ez árulta el. Sosem botladozott vagy tántorgott, a keze sosem remegett. Nem, Marcus Rigginst ennél keményebb fából faragták – de ettől még megvoltak a maga hibái.

– Semmi gond – felelte Marcella, de közben ott volt a hangjában az az utálatos él. A konyha felé indult, de Marcus elkapta a csuklóját, és olyan erősen maga felé rántotta, hogy a nő elveszítette az egyensúlyát. Átkarolta, és Marcella felnézett az arcára.

Igaz, hogy a férje csípője szélesedett egy kicsit, miközben az övé csak keskenyebb lett, hogy az a gyönyörű úszótest minden eltelt évvel kissé puffadtabbá vált, de nyárbarna haja nem ritkult, és szeme még mindig dacos kékesszürke volt, mint a pala vagy a sötét víz. Marcus mindig jól nézett ki, habár abban már Marcella nem volt biztos, hogy a méretre szabott öltönyök tették-e, vagy az, ahogyan mozgott: mintha elvárná, hogy a világ kiterjjen az útjából. Általában kitért.

– Gyönyörű vagy – suttogta, és a nő érezte, ahogy Marcus kiéhezten a csípőjéhez nyomja magát. De Marcellának most nem volt kedve hozzá.

Körmeivel végigsimított a férfi borostás orcáján.

– Éhes vagy, szívem?

– Mint mindig – motyogta a férfi a nyakába.

– Helyes – felelte Marcella, miközben ellépett tőle, és lesimította a szoknyáját. – Kész a vacsora.

EGY csepp vörösbor gördült le a felemelt pohár oldalán a fehér asztalterítő felé, akár az izzadság. Marcella túlságosan teletöltötte, ügyetlen lett elromlott hangulatától. Marcus látszólag nem vette észre a foltot. Mintha semmit sem vett volna észre.

– A gyönyörű feleségemre.

Marcus sosem imádkozott étkezés előtt, de a megismerkedésük éjszakája óta mindig mondott pohárköszöntőt. Nem számított, hogy húszfős közönsége volt, vagy kettesben ettek. Marcella az első randijukon édesnek találta, de manapság a gesztus üresnek tűnt,

színészkedésnek. Amit arra találtak ki, hogy elbűvöljön, ahelyett hogy őszintén elbűvölő lett volna. De a férfi sosem mulasztotta el a pohárköszöntőt, és ez talán a szerelem jele volt. Vagy azé, hogy Marcus egyszerűen a szokásai rabja.

Marcella felemelte a poharát.

– Az elegáns férjemre – felelte gépiesen.

A pohár pereme félúton járt a szájához, amikor észrevette a foltot Marcus kézelőjén. Először azt hitte, csak vér, de túl világos volt, túl rózsaszín.

Rúzs.

Hirtelen eszébe jutott a többi feleséggel folytatott összes beszélgetése.

Kezd már elkalandozni a tekintete?

Karbantartod a dorongját?

Minden férfi rohadék.

Marcust lefoglalta, hogy felvágja a steakjét, és a biztosításról hadováljon, de Marcella már nem figyelt oda rá. Lelki szemei előtt látta, ahogy férje végigsimít hüvelykjével egy rúzsfoltos szájon, amely résznyire nyílik érintése alatt.

Ujjai megfeszültek a borospoháron. Forróság öntötte el, a gyomra mégis hideg súllyal telt meg.

– Mekkora klisé – mondta.

Marcus nem hagyta abba a rágást.

– Tessék?

– Az ingujjad.

A férfi tekintete bágyadtan a rózsaszín folt felé vándorolt. Még arra sem vette a fáradságot, hogy meglepettséget színleljen.

– Biztos a tiéd – felelte, mintha Marcella valaha is viselte volna ezt az árnyalatot, valami ennyire ragacosat és nyálasat...

– Ki az?

– Komolyan, Marce...

– *Ki az?* – kérdezte Marcella, összeszorítva tökéletes fogait.

Marcus végre abbahagyta az evést, és hátradőlt a székében, a feleségére szegezte kék tekintetét.

– Senki.

– Aha, szóval egy szellemmel kefélsz?

A férfi a szemét forgatta, egyértelműen fárasztotta a téma, ami ironikus, mert általában lubickolt mindenben, ami *róla* szólt.

– Marcella, nem áll jól a féltékenység.

– Tizenkét év, Marcus. Tizenkettő. És *eddig* tudtad a gatyádban tartani a farkad?

Meglepetés suhant át a férfi arcán, és az igazság pofonként érte Marcellát – nyilván nem először csalta meg. Csak most először *bukott le*.

– Mióta? – kérdezte jegesen.

– Engedd el, Marce.

Engedd el – mintha a hűtlenség olyan lenne, mint a borospohár a kezében, valami, amit csak úgy fel lehet venni, majd ugyanolyan könnyen lerakni.

Nem maga az árulás zavarta – sok mindent meg tudott bocsátani annak érdekében, hogy megőrizze az életet, amit felépített –, hanem a többi nő pillantása, amelyben mindig az irigységet látta, az első feleségek sztoikus figyelmeztetése, a rándulás a mosolygó száj sarkában, a felismerés, hogy mind tudták, régóta tudták, ki tudja, mióta, ő viszont nem.

Engedd el.

Marcella letette a borospoharat, majd felvette a steakkést. Ennek láttán a férjének volt pofája gúnyosan felröhögni. Mintha nem tudná, hogyan kell bánni vele. Mintha nem hallgatta volna végig a történeteit, nem könyörgött volna további részletekért. Mintha Marcus nem magyarázott volna részegen folyton a munkájáról. És Marcella nem gyakorolt volna egy párnán. Egy zacskó liszten. Egy steaken.

Marcus felvonta az egyik szemöldökét.

– Mire készülsz? – kérdezte leereszkedő hangon.

Milyen ostobának láthatta, ahogy tökéletesen manikűrözött körmökkel szorongatja a kés monogramos markolatát.

– Cicám – búgta Marcus, és a szó hallatán Marcella dühbe gurult.

Cicám. Szivi. Édes. Annyi idő után a férje tényleg így gondolt rá? Mint valami magatehetetlen, törékeny, gyenge dolog, valami, ami csak *dísznek* van, egy üvegfigura, amit arra terveztek, hogy csillogjon és villogjon meg jól mutasson egy polcon?

Amikor Marcella nem engedett, Marcus tekintete elsötétült.

– Ne fogd rám azt a kést, csak ha használni is akard.

Talán Marcella *tényleg* üvegből volt.

De az üveg is csak addig törékeny, amíg el nem törik.

Utána már éles.

– *Marcella...*

Előrelendült, izgatottan látta, hogy férjének szeme kissé elkerekedik a meglepetéstől, a whiskey-je kiömlik, ahogy hátrahőköl. De Marcella kése alig ért hozzá a selyem nyakkendőjéhez, Marcus máris szájba vágta. Vér öntötte el a nyelvét, a nő tekintete elhomályosult a könnyektől, nekítántorodott a tölgyfa asztalnak, nyomában megzörrentek a porcelántányérok.

A kés még mindig nála volt, de Marcus megragadta a csuklóját, és olyan keményen az asztalhoz szorította, hogy a csontjai megropantak.

A férfi volt már vele durva, de az mindig a pillanat hevében történt, valamiféle kimondatlan alku jegyében, és mindig Marcella adott rá engedélyt.

Ez most más volt.

Marcus száz kiló nyers erő, olyasvalaki, aki azzal keresi a kenyerét, hogy dolgokat tör össze. És embereket. Csettintett a nyelvével, mintha nevetségesnek találná Marcellát. Aki bolhából csinál elefán-

tot. Mintha miatta kellett volna ezt tennie. Megkefélnie egy másik nőt. Lerombolnia mindent, aminek a felépítésén Marcella olyan keményen dolgozott.

– Ó, Marce, mindig úgy fel tudsz húzni.

– *Engedj* el – sziszegte a nő.

Marcus közel hajolt hozzá, beletúrt a hajába, és két tenyere közé fogta az arcát.

– Csak ha jól viselkedsz.

Mosolygott. *Mosolygott*, mintha ez is csak játék lenne.

Marcella vért köpött az arcába.

Férje hosszú, elgyötört sóhajjal elengedte. Aztán nekivágta a fejét az asztalnak.

Marcella előtt hirtelen fehérbe borult a világ. Nem emlékezett a zuhanásra, de amikor visszatért a látása, a selyemszőnyegen találta magát a szék mellett, lüktető koponyával. Próbált felállni, de a szoba vészesen ingatag volt. Hányás tódult a torkába, mire hasra fordult, és okádott.

– Annyiban kellett volna hagynod – mondta Marcus.

Vér csorgott a nő egyik szemébe, vöröstre festve az étkezőt, miközben férje megmarkolta a legközelebbi gyertyatartót.

– Mindig utáltam ezeket – mondta, majd megtaszította a gyertyatartót.

A láng belekapott a selyemfüggönybe, majd a gyertyatartó a padlóra zuhant.

Marcella négykézlábra állt. Úgy érezte, mintha víz alatt lenne. Lassú, túl lassú.

Marcus az ajtóban állt, és őt nézte. Csak nézte.

Egy steakkés csillogott a fapadlón. Marcella megpróbált felállni az elnehezült levegőben. Már majdnem sikerült neki, amikor hátulról ütés érte. Marcus felborította a második gyertyatartót. Csattanva földet ért, vaskarjai a földhöz szegezték a nőt.

A tűz nyugtalanító gyorsasággal terjedt. A függönyről egy tócsa kiöntött whiskey-re ugrott, onnan az asztalterítőre és a szőnyegre. Már is ott volt mindenütt.

Marcus hangja a ködön keresztül.

– Jók voltunk együtt, Marce.

A szemét pöcsfej. Mintha ebből bármi az ő ötlete lett volna, az ő érdeme.

– Nélkülem semmi vagy – mondta ki a nő bizonytalanul a szavakat. – Én raktalak össze, Marcus. – Nekifeszült a gyertyatartónak. Az meg se moccan. – Szét is szedhetlek.

– Az emberek mindenfélét beszélnek a haláluk előtt, szívem. Mondj újat.

Forróság töltötte meg a helyiséget, Marcella tüdejét, a fejét. Köhögött, de nem kapott levegőt.

– Tönkre foglak tenni.

Nem érkezett válasz.

– Hallasz, Marcus?

Semmi, csak csend.

– Tönkre foglak tenni!

Addig üvöltötte a szavakat, mígnem a torka már égett, a füst elborította a hangját és mindent a szeme előtt, de a szavak még akkor is visszhangoztak a fejében, utolsó nevetése követte le, le a sötétségbe.

Tönkre foglak tenni.

Tönkre foglak.

Tönkre...

PERRY Carson rendőrtiszt úgy egy órája elakadt a Radical Raid huszonhetedik pályáján, ám ekkor meghallotta egy beindított motor hangját. Épp időben nézett fel, hogy megpillantsa Marcus Riggins

elegáns fekete szedánját, ahogy kifordul a kúria kocsifelhajtójának sűrke félköréből. Végigszáguldott az úton, jó harminccal a kertvárosban kijelölt sebességhatár felett, de Perry nem járőr kocsiiban ült, és még ha abban is ült volna, nem azért töltötte az elmúlt három hetet ebben a szarkupacban zsíros gyorskaját zabálva, hogy egy kihágás miatt kapja el Rigginst.

Nem, a meriti rendőrségnek valami *komolyabb* kellett – és nem csak Marchoz, a Cápához. Hanem az egész bűnözőtengerhez.

Perry hátradőlt a kopott bőrülésen, és visszatért a játékaéhoz, épp megcsinálta a huszonhetedik pályát, amikor megérezte a füstszagot.

Biztos valamelyik seggfej engedély nélkül tüzet rakott a medencéje mellett. Kinézett az ablakon – késő volt, fél tizenegy, ilyen távol Merittől az égbolt tintafekete, és a füst nem ütött el a sötétségtől.

A tűz viszont igen.

A rendőr kiszállt a kocsiból, és átvágott az utcán, ekkorra a lángok felcsaptak a Riggins-kúria utcára néző ablakaiban. Mire elérte a bejárati ajtót, jelentette a központnak. Az ajtó nyitva volt – hála az égnek –, Perry belökte, fejben máris a jelentését fogalmazta. Azt fogja írni, résznyire nyitva volt, ő pedig segélykiáltást hallott, habár igazság szerint az égő fa recsegésén és az előszobát elborító lángok lobogásán kívül semmi sem jutott el a füléig.

– Rendőrség! – kiáltotta a füstben. – Van itt valaki?

Látta Marcella Rigginst hazaérni, de nem látta távozni. A szedán gyorsan hajtott, de nem annyira gyorsan, hogy kétségei legyenek: az utasülésen nem ült senki.

Perry beleköhögött az ingujjába. A távolban máris felharsantak a szirénák. Tudta, hogy ki kellene mennie és várnia a szabadban, ahol a levegő tiszta, hűvös és biztonságos.

De ekkor befordult a sarkon, és meglátta a ruhaállvány méretű fémspirál alá szorult testet. A gyertyák mind elolvadtak, de Perry

felismerte, hogy egy gyertyatartó az. Egyáltalán *ki* tart manapság gyertyatartót?

A szárához nyúlt, majd visszarántotta a kezét – túl forró volt ahhoz, hogy megfogja. Magában káromkodott. A fémkarok már átégették Marcella ruháját, a bőre sebes és vörös, ahol hozzáérték, de a nő nem üvöltött, nem sikoltzott.

Mozdulatlan volt. A szeme csukva, vér borította a feje oldalát, hozzátapasztva sötét haját a fejbőréhez. A férfi kitapintotta a pulzusát, és érezte, hogy gyengén verdes, majd mintha eltűnt volna az érintése alatt. A tűz egyre forróbbá vált. A füst egyre sűrűbbé.

– Basszus basszus basszus – motyogta Perry a helyiséget fürkészve, miközben odakint szirénák sivítottak. Egy korsó víz borult az asztalkendőre, amitől az nem fogott tüzet. A keze köré tekerte a rongyot, és megragadta a gyertyatartót. A nedves anyag sziszegett, és a hő az ujjai felé áradt, miközben Perry minden erejével nekifeszült a vasrúdnak. Felemelte, és ledobta Marcelláról, miközben hangok töltötték be az előszobát. Tűzoltók rontottak be a házba.

– Ide! – zihálta Perry a füstől fuldokolva.

Két tűzoltó tört át a füstön, mielőtt a mennyezett megreccsent, és lezuhant egy csillár. Széttört az ebédlőasztalon, amely lángokat okádva kettéhasadt, és a következő pillanatban Perry érezte, hogy kifelé vonszolják a helyiségből, kifelé a lángoló kúriából, ki a hűvös éjszakába.

Szorosan mögötte egy másik tűzoltó a vállán átvetett Marcellával.

Odakint tűzoltókocsik parkoltak ferdén az ápolt gyepen, és mentőautók fényei villogtak a szürke felhajtón.

A házat ellepték a lángok, Perry keze pedig lüktetett, a tüdeje égett, de fikarcnyit sem törődött vele. Ott helyben csak az érdekelte, hogy megmentette Marcella Riggins életét. Marcelláét, aki mindig villantott egy halovány mosolyt és szemtelenül integetett nekik, akárhányszor a rendőrök követték. Marcelláét, aki soha, de soha nem nyomta volna fel bűnöző férjét.

De a fején lévő sebből, az égő házból és férje sietős távozásából ítélve jó esély van rá, hogy változott az álláspontja. És Perry nem akarta elvesztegetni a lehetőséget.

A tömlők vízsugarakat lövelltek a lángokra, miközben Perry köhögött és köpködött, de elhúzódott az oxigénmaszktól, amikor két mentős egy hordágyra tette Marcellát.

– Nem lélegzik – mondta az egyikük, miközben felvágta a nő ruháját.

Perry a mentősök után kocogott.

– Nincs pulzusa – mondta a másik, miközben elkezdte a szív-masszázszt.

– Akkor hozzák vissza! – kiáltotta Perry, és bevetette magát a mentőautóba. Nem állíthat egy hullát a tanúk padjára.

– Véroxigénszint csökken – mondta az első mentős, miközben oxigénmaszkot csatolt Marcella orrára és szájára. A nő testhőmérséklete túl magas volt, és a mentős elővett egy adag hűtőtasakot, kibontotta, majd a halántékára, a nyakára, csuklójára tette őket. Az utolsót odaadta Perrynak, aki kelleetlenül elfogadta.

Marcella szívverése jelent meg egy kis képernyőn, határozott vonal, egyenletes és mozdulatlan.

A mentő elindult, a lángoló épület gyorsan zsugorodott az ablakban. Perry három hetet töltött a ház előtt. Három *éven* keresztül próbálta elkapni Tony Hutch bandáját. A sors tálcán nyújtotta neki a tökéletes tanút, és kutya legyen, ha harc nélkül elengedi.

Egy harmadik mentős megpróbálta ellátni Perry összeégett kezét, de ő elhúzódott tőle.

– Vele foglalkozzanak – utasította.

A szirénák belehasítottak az éjszakába, miközben a mentősök dolgoztak, próbálták rávenni a nő tüdejét, hogy lélegezzon, a szívét, hogy verjen. Próbáltak életet csíholni a hamvakból.

De nem ment.

Marcella ernyedten és élettelenül hevert, Perry reményei pedig kezdtek elszivárogni és elhalni.

Aztán a szívmasszázs két mozdulata között Marcella pulzusának borzalmasan egyenes vonala remegve meglódult, és végre pityegni kezdett.

1

FELTÁMADÁS

I

NÉGY HÉTTEL KORÁBBAN

HALLOWAY

– NEM kérdem még egyszer – mondta Victor Vale, miközben a szerelő kúszva hátrált a garázs padlóján. Visszavonulót fújt, mintha számítana az a pár méter. Victor lassan, határozottan követte, nézte, ahogy a férfi sarokba szorítja magát.

Jack Linden negyvenhárom éves volt, délutáni borostával, gépszírral a körmei alatt és a dolgok megjavításának képességével.

– Már mondtam – felelte Linden, idegesen ugrott egyet, ahogy a háta nekiütközött egy félkész motornak. – Nem tudom megcsinálni...

– Ne hazudj – figyelmeztette Victor.

Megfeszítette ujjait a fegyver markolatán, és a levegő megtelt elektromossággal.

Linden megremegett, visszafojtott egy sikolyt.

– Nem hazudok! – kiáltotta. – *Autókat* javítok. *Motorokat* rakok össze. Nem embereket. Az autókkal könnyű bánni. Csavarok, pöcök meg benzintömlők. Az emberekben ennél *sokkal* több van.

Victor nem hitt neki. Sosem hitt ebben. Az emberek talán összetettebbek, kifinomultabbak, de alapvetően gépek. Dolgok, amik vagy működnek, vagy nem, lerobbannak, és megjavítják őket. *Meg lehet* javítani őket.

Lehunyta a szemét, felmérte magában az elektromos töltést. Már ott volt az izmaiban, átjárta a csontjait, megtöltötte a mellüregét. Az érzés kellemetlen volt, de nem annyira kellemetlen, mint amilyen akkor lesz, ha tetőzik.

– Esküszöm – mondta Linden. – Segítenék, ha tudnék. – De Victor hallotta, hogy mozgolódik. Hallotta, ahogy a keze nekiütközik a padlón szétszórt szerszámoknak. – Higgy nekem... – folytatta, miközben ujjai egy fémtárgy köré fonódtak.

– Hiszek – felelte Victor, és a szeme abban a pillanatban pattant fel, hogy Linden egy csavarkulccsal a kezében rávetette magát. De félúton az autószerelő teste lelassult, mintha hirtelen légellenállásba ütközött volna, Victor pedig felemelte a fegyvert, és fejbe lőtte.

A szerelő a földre zuhant, a lövés visszhangzott a garázsban, visszaverődött a betonról és az acélról.

Milyen kár, gondolta Victor, miközben vértócsa terjedt a padlón.

Eltette a fegyvert, és indulni készült, de három lépés után hirtelen élességgel megrohanta a fájdalom első hulláma. Megtántorodott, megtámaszkodott az egyik autó karosszériáján, miközben a fájdalom a mellkasába hasított.

Öt évvel korábban csak el kellett volna magában fordítania egy kapcsolót, leállítania az idegek energiaellátását, megszabadulni minden érzéstől.

De most nem szabadulhatott.

Az idegei sercegetek, a fájdalom felfelé tört, akár egy felcsavart tárcsa. A levegő zúgott az elektromosságtól, az égők villogtak a feje felett, miközben Victor erőt vett magán, a holttesttől és a garázs hátsó részétől a széles fémajtók felé fordult. Próbált a tünetekre koncentrálni, tényekre redukálni őket, statisztikákra, mérhető mennyiségekre...

Az elektromosság végigfutott rajta, Victor megremegett, elővett a kabátjából egy fekete fogsorvédőt, és benyomta a fogai közé, épp azelőtt, hogy az egyik térd kibicsaklott alóla, és ő összerogyott a rohamtól.

Victor küzdött – mindig küzdött –, de másodpercekkel később már a hátán feküdt, izmai görcsbe rándultak, ahogy az elektromosság elérte tetőpontját, a szíve meglódult, ritmustalanul vert...

Majd Victor meghalt.

II

ÖT ÉVVEL KORÁBBAN

MERITI TEMETŐ

VICTOR kinyitotta a szemét, mire hideg levegő, temetői föld és Sydney szőke haja fogadta, amely köré glóriát vont a hold.

Victor első halála erőszakos volt, a világ egy hideg fémasztalra korlátozódott, az élete nem volt több egy elektromos töltetnél és egy fel- és egyre felfelé tekeredő tárcsánál, elektromosság égette minden idegszálát, mígnem megtört, átszakadt, lezuhant a súlyos, cseppfolyós semmibe. A haldoklás végtelennek tűnt, de maga a halál gyors volt, egyetlen visszatartott lélegzetvételnyi idő, az összes levegőt és energiát kipréselte a tüdejéből, hogy egy pillanatra rá újra felbukkanjon a sötét vízből, miközben minden sejtje üvöltött.

A második halála furcsább volt. Nélkülözte az elektromos töltést és a gyötrelmes fájdalmat – utóbbit jóval a vége előtt lekapcsolta. Csak egy terjedő vértócsa a térde alatt, a nyomás a bordái közt, ahol Eli belédöfte a kését, és a világ sötétbe borult, miközben ő elvesztette lába alól a talajt, és olyan gyengéden csúszott át a halálba, mintha csak elaludna.

Aztán a *semmi*. Az idő egyetlen rezzenéstelen másodperc. Egy akkord tökéletes csend. Végtelen. Majd megzavarták. Akár egy tavat a beledobott kavics.

És itt volt. Lélegzett. Élt.

Victor felült, és Sydney átölelte a kis karjával, majd egy elnyújtott pillanatra így ültek, a feltámasztott hulla és a koporsón térdelő kislány.

– Sikerült? – kérdezte a lány, és Victor tudta, hogy nem maga a feltámadás érdekli. Sydney sosem támasztott fel következmények nélkül egy RK-t. Visszatérnek, de hibásan, az erejük kicsorbult, szét-töredezett. Victor gyengéden kitapogatta erejének vonalait, felfeslett szálakat keresett, szakadásokat az elektromos töltésben, de nem érezte, hogy bármi változott volna. Sértetlen. Teljes.

Lehengerlő élmény volt.

– Igen – felelte. – Sikerült.

Mitch tűnt fel a sír mellett, kopaszra borotvált koponyáján verejték csillogott, tetovált alkarja koszos az ásástól.

– Hé! – A fűbe dobta az ásót, és kiségítette Sydney-t, majd Victort a gödörből.

Dol üdvözlés gyanánt az oldalának vetette magát, a kutya hatalmas feje néma köszöntésként pihent meg a tenyere alatt.

Csapatuk utolsó tagja egy sírkőnek támaszkodott. Dominic ránézésre egy elgyötört drogosnak tűnt, bármit is vett be, hogy enyhítsen krónikus fájdalmán, pupillái kitágultak tőle. Victor érezte a férfi megviselt idegeit, szakadoztak és szikráztak, akár egy zárlatos áramkör.

Alkut kötöttek: a volt katona segítsége cserébe azért, hogy Victor elveszi a fájdalmát. Victor távollétében Dominic egyértelműen nem bírta tartani az egyezség rá eső részét. Most Victor kinyúlt felé, és lekapcsolta a férfi fájdalmát, akár egy égőt. A férfi azonnal hátradőlt, a feszültsége elszivárgott, akár a verejték az arcán.

Victor fogta az ásót, és a katona felé nyújtotta.

– Állj fel!

Dominic engedelmeskedett, megropogtatta a nyakát, és talpra állt, majd négyen elkezdtek betemetni Victor sírját.

KÉT nap.

Ennyi ideig volt Victor halott.

Nyugtalanító időtartam. Elég hosszú a bomlás kezdeti stádiumához. A többiek Dominic lakásán húzták meg magukat, két férfi, egy kislány és egy kutya, arra várva, hogy eltemessék a holttestét.

– Nem nagy – mondta most Dominic, ahogy kinyitotta a bejárati ajtót. És tényleg nem volt az: szűkös és zsúfolt egyszobás egy szebb napokat is látott kanapéval, egy betonerkéllyel és egy mosatlan edényekkel elárasztott konyhával –, de átmeneti megoldást nyújtott egy nagyobb problémára, és Victor nem volt olyan állapotban, hogy a jövőbe tekintsen, miközben a sír földje még mindig ott volt a nád-rágján, és érezte szájában a halál ízét.

Ráfért egy zuhany.

Dom átvezette a szűk és sötét hálósobán, az egyetlen könyvespolcon kitüntetések hevertek és lefelé fordított fényképek, az ablakpárkányon túl sok üres üveg.

A katona felkapott egy tiszta, zenekarlogós hosszú ujjú pólót. Victor felvonta a szemöldökét.

– Nincs másik fekete ruhám – magyarázkodott Dominic.

Felkapcsolta a villanyt a fürdőszobában, majd távozott, magára hagyva Victort.

Victor levetkőzött, lerázta magáról a ruhákat, amelyekben eltemették – a ruhákat, amelyeket nem ismert fel, amelyeket nem ő vásárolt –, és a meztelen mellkasát és karját vizsgálva megállt a fürdőszobatükör előtt.

Nem hiányoztak róla a sebhelyek – bővében volt sebeknek –, de egyiket sem a Falcon Price-i éjszakán szerezte. Fegyverlövéssek visszhangoztak az elméjében, befejezetlen falakról pattantak vissza, a betonpadló úszott a vérben. Egy része az ő vére volt. A java Elié. Emlékezett az összes aznap éjjel ejtett sebre – a sekély bemetszésekre a hasán, a csuklójába vágó pengeéles drótra, Eli késére, ahogy a bordái közé hatol –, de nem hagytak nyomot.

Sydney képessége valóban figyelemre méltó.

Victor megnyitotta a zuhanyt, és beállt a forró víz alá, hogy lemossa bőréről a halált. A képességét próbálgatta, befelé figyelt, mint évekkal ezelőtt, amikor először volt börtönben. A magánzárákában, mivel senki máson nem tudta kipróbálni új képességét, Victor a saját testét használta kísérleti alanynak, megtanult mindent, amit megtanulhatott a fájdalom határaitól, az idegek kifinomult hálózatáról. Most összeszedte magát, és elfordította elméjében a tárcsát, először lefelé, amíg semmit sem érzett, majd fel, amíg minden egyes vízcsepp a bőrén késszúrásnak érződött. Összeszorította a fogát a fájdalom ellen, és visszaállította a tárcsát eredeti helyzetébe. Behunyta a szemét, nekitámasztotta fejét a falicsempének, és elmosolyodott. Eli visszhangzott a fejében.

Nem győzhetsz.

Pedig győzött.

A LAKÁSBAN csend volt. Dominic kiállt a keskeny erkélyre, cigarettát pöfékelt. Sydney összegömbölyödött a kanapén, gondosan összehajtogatta magát, akár egy darab papírt, mellette a padlón pedig a kutya, Dol nyugtatta pofáját a lány kezén. Mitch az asztalnál ült, újra és újra megkevert egy pakli kártyát.

Victor végignézett rajtuk.

Még mindig elkészált teremtményeket gyűjt maga köré.

– És most? – kérdezte Mitch.

Két rövid szó.

Két szótag, amelyek sosem hangzottak ennyire súlyosnak. Az elmúlt tíz évben Victor a bosszúra koncentrált. Sosem akarta igazán, hogy beteljesüljön, de elérte a célját – Eli egy cellában rohadt –, ő pedig még mindig itt volt. Még mindig élt. A bosszú mindent felemésztett. A hiányától Victor nyugtalan lett, kielégületlen.

És most?

Itt hagyhatná őket. Eltűnhetne. Ez a legokosabb húzás: egy csapat, főleg, ha olyan furcsa, mint ez, messze feltűnőbb, mint a magányos alakok. De Victor képessége lehetővé tette, hogy eltérítse a körülötte lévők figyelmét, hogy hasson az idegszálaikra, amit ők irtózásként érzékelnek: kifinomult, elvont, de hatékony módszer. És amennyire Stell tudta, Victor Vale meghalt, és eltemették.

Hat éve ismerte Mitchet.

Hat napja ismerte Sydney-t.

Hat órája ismerte Dominicet.

Mindegyikük béklyó volt a bokája körül. Jobb, ha megszabadul tőlük, hátrahagyja őket.

Akkor indulás, gondolta. A lába nem mozdult az ajtó felé.

Dominic nem jelentett problémát. Nemrég találkoztak – szövetiségüket a szükség és a körülmények kovácsolták.

Sydney már más kérdés. A lány az ő felelőssége. Victor tette azzá, amikor megölte Serenát. Ez nem érzelmosság, hanem egy egyszerű tranzitív egyenlet. Átviszünk egy tényezőt az egyik oldalról a másikra.

És Mitch? Mitch el van átkozva, ezt ő maga mondta. Victor nélkül csak idő kérdése, mielőtt a nagydarab fickó megint a börtönben köt ki. Valószínűleg ugyanabban, amelyikből megszöktek. Victor miatt. És bár alig egy hete ismerték egymást, Victor biztos volt benne, hogy Mitch nem hagyná magára Sydney-t. Sydney a maga részéről, szintén úgy tűnt, eléggé ragaszkodik hozzá.

És aztán persze ott volt Eli problémája.

Letartóztatták, de még élt. Utóbbira Victor nem tudott hatással lenni, tekintve Eli öngyógyító képességét. De ha egyszer kiszabadul...

– Victor! – kiáltotta Mitch, mintha észrevette volna, merre járnak a gondolatai.

– Elmegyünk.

Mitch bölintott, hiába próbálta meg palástolni egyértelmű megkönnyebbülését. Mindig nyitott könyv volt, még a börtönben is. Sydney nyújtózkodott a kanapén. A másik oldalára fordult, jégkék tekintete rátalált Victorra a sötétben. Victor látta rajta, hogy eddig sem aludt.

– Hová megyünk? – kérdezte a lány.

– Nem tudom – felelte Victor. – De itt nem maradhatunk.

Dominic visszajött azt erkélyről, a huzat hideg levegőt és füstöt hozott magával.

– Elmentek? – kérdezte az arcán átsuhanó pánikkal. – És mi lesz az egyezségünkkel?

– A távolság nem probléma – felelte Victor. Ez nem volt teljesen igaz: ha Dominic hatótávolságon kívülre kerül, Victor nem lesz képes *módosítani* a fájdalomküszöböt, amit beállított. De a hatása megmarad. – Az egyezségünk mindaddig érvényes – mondta –, amíg nekem dolgozol.

Dom habozás nélkül bölintott.

– Kívánságod parancs.

Victor Mitchhez fordult.

– Szerezz nekünk egy új kocsit – mondta. – Hajnalra itt akarom hagyni Meritet.

És lőn.

Két órával később, ahogy az első fények végigszelték az égboltot, Mitch megjelent egy fekete szedánnal. Dom összefonott karral állt az ajtóban, és figyelte, ahogy Sydney, nyomában Dollal, beül a kocsiba. Victor az anyósülést foglalta el.

– Biztos jól vagy? – kérdezte Mitch.

Victor lenézett a kezére, megmozgatta az ujjait, és érezte az energia csiklandozását a bőre alatt. Még erősebbnek is érezte magát. Az ereje makulátlan volt, tiszta, koncentrált.

– Soha jobban.

III

NÉGY HÉTTEL KORÁBBAN

HALLOWAY

VICTOR megremegett, és a hideg betonpadlón visszatért az életbe.

Néhány gyötrelmes másodperc elméje üres volt, gondolatai szétszórtak. Mintha épp elmúlt volna egy erős drog hatása. Levegőért kapkodva kereste a logikát, a rendet, átpörgetve töredezett érzékeit – a réz ízét, a gázolaj ízét, az utcai lámpák tompa derengését a repedt ablakokon túl –, mígnem végre megértette, mi veszi körül.

Az autószerelő műhelye.

Jack Linden holtteste, leejtett szerszámokkal keretezett sötét tömeg.

Victor kivette a szájából a fogsorvédőt, majd felült, és lassú mozdulatokkal előhúzta a mobiltelefont a kabátzsebéből. Mitch ellátta egy hevenyészett túlterhelésvédővel. Az apró alkatrész kiegészít, de maga a készülék biztonságos volt. Visszakapcsolta.

Egyetlen üzenet érkezett, Dominictól.

3 perc, 49 másodperc.

Ennyi ideig volt halott.

Victor halkán káromkodott.

Sok. Túl sok.

A halál veszélyes. Minden, oxigén és vérkeringés nélkül töltött másodperc exponenciálisan több kárt okoz. A szervek órákig stabilak maradnak, de az agy sérülékeny. Az egyéntől és a trauma természetétől függően a legtöbb orvos az agysérülés küszöbét négy percben

határozta meg, mások ötben, nagy ritkán hatban. Victornak nem állt szándékában kikísérletezni a felső határt.

De nem engedhette meg magának, hogy figyelmen kívül hagyja a baljós görbét.

Egyre gyakrabban halt meg. A halálok tovább tartottak. És a sérülések... lenézett, elektromos égésnyomokat látott a betonon, a feje felett szétrobbant égők üvegszilánkjait.

Victor felállt, megtámaszkodott a legközelebbi autón, amíg a helyiség már nem forgott vele. Legalábbis egyelőre a zúgás elmúlt, és kegyes csend vette át a helyét, amelyet szinte azonnal megtört a rövid, elakadó csengőhang.

Mitch.

Victor nyelt egyet, vér ízét érezte a szájában.

– Megtaláltad Lindent?

– Meg. – Victor hátranézett a holttestre. – De nem jött be. Kezdd el keresni a következőt.